CORBI PE CÎMP

Fără sfială te privesc drept în faţă
ca pe un sac de larve... Morală primitivă a iernii
în alb şi negru, cînd, deodată
gîndul îţi dă brînci într-o altă vîrstă
pentru care ai mai fi cerut, poate, o amînare...
Pe patru labe te vezi căzut la picioarele umilinţei tale..,
„Cel ce aruncă gheaţa lui ca pe bucăţi de pîne, gerul lui cine-l va suferi?"
îngeri zgribuliţi desfăşoară pe orizont inscripţii cu înţelesuri de mult pierdute, legende la un peisaj după bătălie în care a vorbi înseamnă a corbi..
Nimic nu mai poate fi dezgheţat din deceniile în care pînă şi corbii ne detestau.
13
Dacă pe atunci îmi rodeam unghiile la sînge, acum le las să crească, pentru dinţii de lapte ai morţii.
în curînd corbii vor începe să răscolească *prin* măruntaiele mele în căutare *de* comparaţii:
ca...precum... asemuindu-se cu... pare că... întrucît... asta este...

DOS NEGROS

„Realitatea e doar supiera ficţiunii." J.P. Grabato Dias
Erau rafalele oceanului îmbrăcînd ploaia,
norii atîrnau ca rufele pe frînghii
întinse de la o casă la alta, de-a curmezişul străzilor,
la Lisabona, în cartierul Po9o dos Negros.
Era în urechile mele un grai de mierle ciugulind pîinea veche a lusitanilor fărîmiţată de degetele negrilor îngropaţi de mult sub balcoanele Europei, aici la margine...
Era un cimitir perfect locuibil, invadat de miros de peşte, de rumoarea tipografiilor, la ceasurile de picoteală ale amiezii. Şi era vinul ca sîngele negrilor, vîndut de Dona Ines.
„Nu vă luaţi după tot ce se vede", zicea unul, „realitatea e ajutată să se înşele"... Vorbea despre Revoluţia lor arătîndu-mi cu paharul în mînă garoafele pe tejghea de mult ofilite în splendoarea democraţiei...
16
Trăiam într-un ventricul al timpului pulsatil, iar în somn
medicii perifrastici ai Bizanţului încercau
să-mi extirpe teama,
noapte de noapte, cu o velă în berna,
ratam ieşirea din Tage spre mare...
Se auzeau spre zori albatroşii sosind din larg la ora cînd tocilarii ambulanţi invadau străzile, mă trezea ascuţitul cuţitelor, limba mea sîngera crestată de cuvinte pe care nu le rostisem...
17

HIBERNARE

r oţi intra fără frică-n pădure, aminteşte-ţi că pe vreme de iarnă ei hibernează; matahale în somnul uteral al uitării...
Iată, nori de zăpadă se însămînţează pe cer în plin soare. Pleoapele simt că va ninge...
Te voi însoţi cu gîndul din această cisternă a timpului, în care singur m-am încuiat să nu-i mai aud pe ideologii gunoaielor; încovoiat peste coaja golului,
visînd rîul ascuns sub gheaţă, care îşi schimbă întruna cuvintele
si le tipăreşte pe muşchiul pietrelor...
19

MOARTEA BĂTRÎNULUI

De acum înainte ceasurile din camera lui încep să fie întoarse de alte mîini, de acum înainte

lucrurile din casa veche vor fi înghesuite prin alte case.
în timp ce murmură prin preajma lui oameni
cu glas de oameni,
fălcile lui sînt legate — de frică
să nu ne dezvăluie un secret al timpului.
De acum înainte teama de moarte se-ndepărtează
pentru că el îşi asumă moartea,
dar revine şi mai neaşteptată, din aceeaşi pricină tocmai.
Cei care 1-au văzut gol si pur
1-au ajutat să-şi îmbrace ultima cămaşă,
mai tinerii au aflat pentru prima dată
cît de greu intră o mînă ţeapănă-n mînecă.
Nu se ştie dacă ultimul său gînd s-a stins, ori dacă mai pulsează cu un vag plictis.
23
Mîini zorite-1 aşează acum sub lespede ca pe un snop de cînepă la topit.

ORIZONTUL DE SUB MASĂ

Apar din adînc, unii peste alţii, informi
aceşti bolovani de ani succesivi, şi devin repede
obişnuinţa de a-i avea, stivuiţi
în albia rîului peste care pluteşti ca şi mort...
Zac în propria lor memorie,
îmbracă uneori cămeşoaie de transparenţă
şi le vorbesc simţurilor despre carenţa timpului.
Scormonind la-ntîmplare, zăreşti uneori lumina difuză din prima copilărie cînd sub masă te ascundeai să îţi sugi degetul ca pe un sfîrc de eternitate.
Mult mai tîrziu ţi-a fost dat să afli
că rămîi ascuns în plină lumină
în universul celor patru picioare de masă
si tot cu bocancii mai-marilor astupînd orizontul.
Desigur,
la sfîrşit, îţi alegi singur naşterea...
Cînd iar a fost pe cînd va fi să fie!
12

PANTERA, LEUL ŞI LUPOAICA

ocriu ghemuit în bucătărie,
am trezit gîndacii canalelor,
am trezit sosurile, mirosurile, noaptea marsupială.
Ce zgomot de vase capilare,
ce foşgăială de larve hepatice
pe cele două maluri ale întunericului!
Pînă la urmă înţeleg: nici o milă! Nici tu nu mai poţi. îţi plîngi spaima gelatinoasă-n batistă, te demachiezi cu zdreanţă acestui deceniu si rămîi fără pleoape...
Consimţim,
consimţim cu ochii deschişi
să închidem ochii,
în timp ce oglinzile încep să se descojească,
în timp ce au ei grijă de fericirea noastră
si ne împing din spate să întîlnim
în amiaza vieţii, pe locul viran:
hiena, porcul şi larvele...

22

PARAZIŢII SUFERINŢEI
MONEDE ŞI MORMINTE

„// nome sapevi, non la realtă, del dolore.'
S aba
De cînd am început să ştim că nici un cuvînt, că nimeni şi nimic nu va mai putea lua din aer
păienjenoasa durere în care ne ţesem în duminicile cînd nu ne putem evita,
privim, fiecare prin celălalt, cu acea insistenţă
opacă, bănuită-n lucrurile ce ne-nconjoară:
în cărţile despre intestinele psihicului, în fructele putrezite,
pe care se depune singurătatea fosforescentă.
Parazităm suferinţa, cum tocmai se vede secvenţa din Africa, în reportaj, la televizor: crocodilul
cu fălcile larg deschise, aşteptînd păsările să-i ciugulească gingiile...
20
Spionaj în scurta ceremonie a iubirii... Forfotă de furnici sub frunzele jilave... Norii deasupra
cimitirului... un război de celule.
Mi se încîlcesc degetele în căldura
pufoasei tale cefe...
ca rădăcinile
stejarului de alături ce se joacă-n pămînt
cu pletele de cenuşă ale morţilor.
Plouă din senin si e semn
că în adînc regii de pe monede sînt însetaţi...
21

REGELE LEAR ÎN AUTOSTOP

„H n'y a rien ă pleurer" S. Beckett
(_e să plîngi, cînd pe uşa din dos a istoriei iese o servitoare cu hîrdaiele pline de lacrimile atîtor
decenii de rîs şi le aruncă porcilor...
Cum să rîzi,
cînd în lumina de carne crudă a zorilor ţîşneşte, din măruntaiele dramei noastre mediocre, Regele
Lear al cîrpacilor pornit de acuma spre plutonul de execuţie, în autostop...
Dai să-ţi scuturi mătreaţa cerurilor de pe umeri, dar trezeşti tot vechea durere ascunsă în oase..

SALA DE DANS

Se mai crede că sufletul e o piatră aruncată spre cer; ca dovadă: norii se răspîndesc în cercuri...
Lui Marcel R., la plecare
Pe cînd realitatea îşi asumă riscuri imense
continuînd să existe,
mort, masori cu lungimea-ţi orizontală această sală
unde şi tu puteai fi zărit, la balurile noastre de sîmbătă seara,
dansînd cu prinţesa gheboasă a certitudinii, ca un arpentor
pe pogoanele viitorului arendabil...
Te şi văd
undeva lîngă cea de a treia coloană »
(acolo unde florile astăzi tac în acelaşi grai
cu pantofii tăi),
strîngînd-o indulgent, cu o furie tînără,
în braţe, ca la manevre de infanterie.
Şi dai... şi danţ... involucru al timpului ca un vrej ce se caţără pe orbite interioare spre vidul pe
care începi să îl parcelezi cu pasul tău de compas, în deriva luminii;

pe cînd uşile sălii se deschid larg spre stradă şi intră o pensetă, să ne extragă...
24
25

SEARĂ TRISTĂ CU BATISCAF

14
Oa şi cum în timpul zilei ar fi mărşăluit cu o piatră-n copită, schiopătînd, seara se prăbuşeşte deodată între case...
Poate ar cam fi timpul să înţelegi ce te doare, şi nu doar lăuntric, şi nici pentru plînsul care nu nimereşte drumul ochilor, şi nu doar de azi, de ieri, nici cu folos artistic îmbarcat în batiscaful expediţiei sociale...
şi nu doar pe tine, şi nici doar pe noi... şi, mai cu seamă, de ce pe ei nu?...
15

UŞA

La urma urmelor, exilul are chiar sensul:
„la urma urmelor"...
Ţipătul de spaimă rămîne în limba maternă, celelalte
zgomote ies din gîtlej hîrjîite
ca o naştere de monstru prezentînd la ieşire curul...
La urma urmelor, începi să nu mai suferi că ţara ta lipseşte şi de pe hărţile meteorologice, te joci cu singurătatea în buzunare pipăindu-i chipul pe monede mărunte.
Pînă la urmă te-obişnuieşti
cu inscripţia TIREZ de pe uşi,
şi nu mai întorci capul, de spaimă că ei
vor începe să... tragă...
Paris, mai' 89
18

XANAX

X-anax — medicament al exilului; păsări necunoscute planează pe cerul dimineţii de insomnie. Le numeri pe degete-n gînd, în limba maternă: unu, doi, trei... paşii morţii pe cerul Parisului...
Patrie — clipa cînd vîntul prinde rădăcină la colţul zîmbetului înţepenit în uitare...
11